

Arrest

nr. 177 710 van 14 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sri Lankaan afkomstig uit Jaffna. U diende een eerste asielaanvraag in op 13 december 2005 waarin de Dienst Vreemdelingenzaken volgens de oude procedure uw aanvraag als onontvankelijk beoordeelde. Op 20 januari 2006 ging u in beroep voor het Commissariaat-generaal tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 21 juni 2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. U ging tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in beroep bij de Raad van State die in een arrest van 8 maart 2010 uw beroep verwierp. Zonder naar Sri Lanka te zijn teruggekeerd diende u op 1 oktober 2015 een nieuwe asielaanvraag in. U beweerde in uw vorige asielaanvraag niet de waarheid te hebben verteld maar reeds in 1998 uit Sri Lanka te zijn vertrokken. Voor uw aankomst in België stelde u nog respectievelijk in

Duitsland en in Nederland te hebben verbleven. In Nederland diende u ook een asielaanvraag in die echter werd afgewezen. Als nieuwe elementen van uw tweede asielaanvraag beweerde u dat u als Tamil afkomstig uit Jaffna die reeds langdurig in het buitenland verblijft en er ook asiel heeft aangevraagd, bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka problemen kan krijgen met de Srilankaanse autoriteiten. U legt ter staving van uw asielaanvraag geen enkel document neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal zich bewust is dat Tamils afkomstig uit het noorden of het oosten van het land die asiel hebben aangevraagd en die reeds geruime tijd in het buitenland verblijven een mogelijk risico lopen op problemen met de Srilankaanse autoriteiten. Voor een Tamil die onomstotelijk zijn identiteit en verblijf uit het noorden of het oosten van Sri Lanka kan aantonen kan het Commissariaat-generaal oordelen dat bij het aanvragen van asiel en het langdurig verblijf in het buitenland het verlenen van internationale bescherming nodig is.

Ofschoon u reeds in 1998 uit Sri Lanka bent vertrokken slaagt u er nog steeds niet in om enig begin van bewijs van uw identiteit voor te leggen. Nochtans kan van een kandidaat vluchteling worden verwacht dat hij in het kader van zijn asielaanvraag op zijn minst een begin van bewijs voorlegt van zijn identiteit en zijn nationaliteit of een afdoende verklaring te geven waarom hij niet bij machte is dergelijke documenten voor te leggen. Uw verklaringen waarom u geen identiteitsdocumenten heeft kunnen echter niet overtuigen.

In uw eerste asielaanvraag trachtte u het ontbreken van identiteitsdocumenten te verklaren door te stellen dat u minderjarig bent. U verklaarde daar in 1989 te zijn geboren en in 2005 uit Sri Lanka te zijn vertrokken en als minderjarige niet over een identiteitskaart kon beschikken. Daartegenover staat dat uit het botonderzoek blijkt dat u toen zeker meerderjarig was en aldus de Belgische autoriteiten poogde te misleiden door u uit te geven als een minderjarige. Nu in uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u in 1986 bent geboren en reeds in 1998 uit Sri Lanka bent vertrokken, waaruit volgt dat u op het ogenblik dat u Sri Lanka verliet niet over een identiteitskaart kon beschikken omdat u minderjarig bent (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

Na uw vertrek uit Sri Lanka zou u eerst in respectievelijk Duitsland en Nederland verbleven hebben waarna u uiteindelijk in 2005 naar België kwam en hier asiel aanvroeg. Enig begin van bewijs dat uw vertrek in 1998 uit Sri Lanka en uw verblijf in Duitsland en Nederland kan aantonen kon u echter niet leveren. Nochtans stelde u dat u in Nederland een asielaanvraag heeft ingediend die uiteindelijk werd afgewezen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6).

Er is aldus geen enkele reden waarom het Commissariaat-generaal gezien uw initiële frauduleuze verklaring plots wel geloof moet hechten aan uw nieuwe versie van uw geboortedatum en het ogenblik van uw vertrek uit Sri Lanka.

In de veronderstelling dat u wel degelijk op minderjarige leeftijd uit Sri Lanka bent vertrokken en alsdusdanig niet over een identiteitskaart kon beschikken moet worden opgemerkt dat u dan wel een geboorteakte zou kunnen voorleggen. Het belang van documenten zoals een geboorteakte was u wel duidelijk aangezien u in het kader van uw regularisatie een geboorteakte voorlegde met daarop uw naam maar met daarop de geboortedatum 19 mei 1989 (zijnde de geboortedatum die u bij uw eerste asielaanvraag aanhield). U gevraagd of dat een valse of een echte geboorteakte was verklaarde u aanvankelijk dat niet te weten.

U er op gewezen dat u toch wel moet weten of dit al dan niet een valse geboorteakte was omdat er een andere geboortedatum op staat dan de geboortedatum die u nu bij uw tweede asielaanvraag opgaf, stelde u dat u die geboorteakte door een vriend liet maken en dat het natuurlijk wel een valse geboorteakte moest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Dat u niet wist wat op de geboorteakte stond (zie gehoorverslag CGVS, p. 6) kan ook niet overtuigen, daar de geboortedatum op die geboorteakte exact dezelfde is als de geboortedatum die u opgaf bij uw eerste asielaanvraag. Alles wijst erop dat u niet alleen in het kader van uw regularisatie poogde de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse geboorteakte voor te leggen, maar daar ook in volhardt in uw tweede asielaanvraag door geen coherente verklaringen daaromtrent af te leggen.

Hoe dan ook pogingen om een gecertificeerde kopie van uw echte Srilankaanse geboorteakte voor te leggen heeft u niet ondernomen. Uw verklaring daarvoor was dat u reeds in 1998 uit Sri Lanka bent vertrokken, uw ouders niet meer kon vinden en in Sri Lanka niemand meer kent, is stereotiep en kan ook weinig overtuigen.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet kunt u de juiste datum van uw vertrek uit Sri Lanka niet hardmaken waardoor het Commissariaat-generaal zo maar niet kan aannemen dat u pas in 1998 bent

vertrokken. Bovendien kunnen er vragen worden gesteld omtrent de geloofwaardigheid dat u in de onmogelijkheid verkeerde om contacten te hebben in Sri Lanka.

Wat betreft uw ouders beweerde u pas in Nederland in het jaar 2000, twee jaar na uw vertrek uit Sri Lanka, een tracing onderzoek via het Rode Kruis naar hen heeft gedaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Dat u daar voor als jonge adolescent die alleen in het buitenland verbleef geen contacten had of althans geen poging ondernam om contact te verkrijgen met uw familie is ongeloofwaardig. Uw verklaringen waarom u geen pogingen ondernam zijn immers eerder vaag en weinig overtuigend. U stelde dat het niet mogelijk was om telefonisch contact te hebben en dat u geen brief schreef omdat u niet zo goed Tamil kon schrijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat u nog niet zo goed Tamil kon schrijven impliceert echter niet dat u een analfabeet bent en mag u eigenlijk niet weerhouden om minstens te schrijven dat u veilig bent en uw familie mee te delen wat uw adres is. In de gegeven omstandigheden kan normaliter worden aangenomen dat u dit zou hebben gedaan.

Wat betreft het tracing onderzoek van het Rode Kruis moet bovendien worden opgemerkt dat u daarvan ook geen bewijs kunt voorleggen, terwijl dit bewijs volgens uw verklaringen zich nog in Nederland bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Van een asielzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij alle bewijzen verzamelt om zijn asielaanvraag te ondersteunen.

Voorts is het opvallend dat u na 2000 geen enkele poging meer heeft gedaan om via het Rode Kruis uw ouders te laten traceren (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Nochtans is het bevreemdend te noemen dat u ook na het beëindigen van het conflict dergelijke stappen niet heeft ondernomen. Na het beëindigen van een oorlog bestaat immers de kans dat personen die eerst hun woonplaats verlaten hebben om het geweld te ontvluchten nadien naar hun dorp terugkeren.

Verder heeft u ook geen enkele inspanning geleverd om andere familieleden op te sporen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Nochtans had uw vader twee broers en zussen. Indien het Rode kruis er niet in slaagde om uw ouders te vinden kan toch worden verwacht dat u via andere familieleden trachtte om uw ouders te vinden. Dat u niet wist of die andere familie zich nog in het dorp bevond en dat u hun namen niet kent is eerder een ontwijkend antwoord en kan niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

Uit wat voorafgaat volgt dat het niet geloofwaardig is dat u geen contacten kan hebben in Sri Lanka teneinde een geboorteakte te laten bezorgen. Temeer u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u in Europa vrienden heeft die uit dezelfde regio als u komen en waarvan één vriend naar Sri Lanka zou zijn teruggereisd en een poging heeft ondernomen om uw ouders op te sporen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is dan ook bevreemdend te noemen dat u niet via uw vriend of diens netwerk of via een advocaat geen enkele poging heeft ondernomen om aan een geboorteakte of een ander begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit te komen. Dat u niet weet hoe u aan dergelijk document uit Sri Lanka moet geraken is maar een povere verklaring, temeer zoals reeds hierboven werd uiteengezet dat u op de hoogte bent van het belang van documenten, daar u in uw regularisatiedossier een weliswaar valse geboorteakte voorlegt. Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat u geen zicht geeft over uw identiteit en afkomst waardoor u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk maakt om een correcte inschatting te maken van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “Schrijven van het Rode Kruis Nederland dd. 24.05.2016 betreffende de gespreksbevestiging van verzoeker”.

Bij een schrijven, aangekomen op de Raad op 16 juli 2016, voegt verzoeker “de bevestiging van het Nederlandse Rode Kruis dat cliënt dd. 31.10.2000 een tracing verzoek heeft ingediend”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 mei 2016 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen en van *“het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker benadrukt dat hij in het verleden wel degelijk inspanningen geleverd heeft om zijn identiteit aan te tonen en zijn familieleden te contacteren. Hij benadrukt dat hij eerst via de smokkelaar trachtte nieuws te verkrijgen over zijn familie, dat hij daarna in Nederland een tracingverzoek indiende bij het Rode Kruis en dat hij ook via kennissen poogde informatie in te winnen. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Schrijven van het Rode Kruis Nederland dd. 24.05.2016 betreffende de gespreksbevestiging van verzoeker”*. Hij stelt dat hij contact opnam met de asielinstanties in Nederland *“met verzoek zijn asielsdossier aan hem over te maken. Of minstens te bevestigen dat hij in Nederland asiel heeft aangevraagd.”* Hij benadrukt nog dat hij intussen reeds 18 jaar in Europa is: *“Hij heeft er geen idee van waar zijn ouders en broers en zussen nu zijn en waar hij ze moet gaan zoeken. Door o.m. de oorlog en de tsunami in 2004 zijn zij vermoedelijk weggetrokken uit hun geboortedorp.”*

Verzoeker bevestigt dat hij zich de exacte datum van zijn vertrek uit Sri Lanka niet meer kan herinneren. Hij wijt dit aan het feit dat het 18 jaar geleden was, dat hij toen *“amper 12 jaar oud was”* en dat hij zijn voltallige familie moest achterlaten en met vreemden een hachelijke reis moest ondernemen. Hij acht het *“dan ook helemaal niet ongeloofwaardig dat verzoeker zich geen exacte datum van vertrek meer kan herinneren. Noch is het ongeloofwaardig dat verzoeker aanvankelijk niet wist hoe hij in contact moest proberen komen met zijn familie.”*

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker meent dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing teniet te doen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker vraagt *“in ieder geval”* de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk

heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoeker verklaart een terugkeer naar Sri Lanka te vrezen omwille van zijn langdurig verblijf en asielaanvraag in het buitenland als Tamil afkomstig uit Jaffna. Hoewel Tamils afkomstig uit het noorden of het oosten van het land die asiel hebben aangevraagd in het Westen en die reeds geruime tijd in het buitenland verblijven een mogelijk in de negatieve aandacht kunnen komen van de Sri Lankaanse autoriteiten, maakt verzoeker geenszins, mits geloofwaardige verklaringen en/of door het voorleggen van documenten, aannemelijk dat hij dit profiel zou hebben.

2.6. Voorop stelt de Raad vast dat verzoeker geen documenten neerlegt die zijn identiteit kunnen staven niettemin hij gedurende de voorbije 12 jaar hiertoe de mogelijkheid had. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure, temeer verzoeker zijn volledige vrees stoelt op zijn afkomst en Tamil-origine uit Jaffna. Het ligt dus in de lijn van de verwachtingen dat verzoeker aangaande zijn identiteit de stukken beschikt of kan beschikken voorlegt. De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan. Hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

2.7. Zo kan verzoeker geen identiteitskaart voorleggen en is zijn uitleg hiervoor leugenachtig en incoherent. In het kader van zijn eerste asielaanvraag beweerde verzoeker nog dat hij geen identiteitskaart had omdat hij minderjarig was - hij stelde in 1989 te zijn geboren en in 2005 uit Sri Lanka te zijn vertrokken -, maar uit het botonderzoek bleek dat verzoeker wél meerderjarig was. Thans, in zijn huidige, tweede, asielprocedure, gaf verzoeker een nieuwe versie van de feiten en verklaarde in 1986 te zijn geboren en reeds in 1998 uit Sri Lanka te zijn vertrokken, waardoor hij alsnog minderjarig was op het moment van zijn vlucht (gehoor, p. 2). Los van het feit dat niet kan worden ingezien waarom deze versie van zijn asielrelaas wél waarachtig zou zijn, temeer gezien uit het botonderzoek bleek dat verzoeker op 7 november 2005 *“een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar.”*, brengt verzoeker geen enkel objectief element aan dat zijn vertrek in 1998 uit Sri Lanka of zijn toenmalige leeftijd kan aantonen (gehoor, p. 6). enkel kan blijken dat verzoekers verklaringen niet waarachtig zijn.

Uit het *“Schrijven van het Rode Kruis Nederland dd. 24.05.2016 betreffende de gespreksbevestiging van verzoeker”* en *“de bevestiging van het Nederlandse Rode Kruis dat cliënt dd. 31.10.2000 een tracing verzoek heeft ingediend”* blijkt niet hoe oud verzoeker was toen hij dit verzoek indiende, noch hoe lang hij toen reeds in Nederland was. Bovendien kan niet aangenomen worden dat verzoeker sinds 2000

2.8. Voorts blijft verzoeker in gebreke een geboorteakte voor te leggen. Verzoeker wijt het ontbreken hiervan aan zijn vertrek in 1998, waarna hij zijn ouders niet meer kon vinden en aan het feit dat hij in Sri Lanka niemand meer kent. Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker eerst via de smokkelaar trachtte nieuws te verkrijgen over zijn familie, dat hij daarna in Nederland een tracingverzoek indiende bij het Rode Kruis en dat hij ook via kennissen poogde informatie in te winnen, merkt de Raad op dat verzoeker pas in 2000, toen hij volgens zijn beweringen al 2 jaar zijn land ontvlucht was, een (eerste en enige) tracingonderzoek indiende bij het Rode Kruis (gehoor, p. 2), dat hij sinds dan geen enkele poging meer heeft ondernomen om via het Rode Kruis of andere organisaties zijn ouders te laten traceren (gehoor, p. 6), ook niet na het beëindigen van het conflict in Sri Lanka wat logischerwijze de zoektocht zou vergemakkelijken, en dat verzoeker zelf verklaarde dat hij nooit poogde andere familieleden op te sporen (gehoor, p. 5). Hieruit kan slechts worden afgeleid dat verzoeker geenszins bezorgd is over zijn familie. Dit wijst er eerder op dat verzoeker wel degelijk bekend is met hun verblijfplaats en zich dus geen zorgen dient te maken.

Ook verzoekers bewering in Europa vrienden te hebben uit zijn regio in Sri Lanka en dat hij aan een vriend uit Frankrijk gevraagd heeft ter plekke zijn ouders te zoeken (gehoor, p. 6) kan bezwaarlijk zonder enig resultaat blijven. Minstens had verzoeker hierover duidelijke verklaringen moeten afleggen. Ten slotte ook al zou verzoekers familie intussen vertrokken zijn uit zijn geboortestreek, dan nog kan dit niet beletten dat hij via hen of via de vrienden die Sri Lanka bezochten, een geboorteakte te bekomen. Verzoeker blijft aldus in gebreke identiteitsdocumenten neer te leggen en hiervoor een aannemelijke verklaring te geven.

De vaststelling dat verzoeker in zijn regularisatieprocedure wél opnieuw een valse geboorteakte neerlegt bevestigt dat verzoeker geen ernstige pogingen ondernam om contact te krijgen met zijn familie en/of vrienden. Wel heeft verzoeker energie gespendeerd aan het verkrijgen van een vals document met een valse geboortedatum op (gehoor, p. 7). Verzoeker schiet dus manifest tekort aan de noodzakelijke medewerkingsplicht en hij volhardt in het geven van valse verklaringen en documenten.

2.9. Waar in het verzoekschrift nog gesteld wordt dat hij zich de exacte datum van zijn vertrek uit Sri Lanka niet meer kan herinneren omdat het 18 jaar geleden was, hij toen “*amper 12 jaar oud was*” en hij zijn voltallige familie moest achterlaten en met vreemden een hachelijke reis moest ondernemen, merkt de Raad op dat verzoeker geen onwetendheid verweten wordt, doch wel het afleggen van leugenachtige en wisselende verklaringen en documenten omtrent zijn geboortedatum en zijn vertrek uit Sri Lanka, in een poging om het gebrek aan enige identiteitsbewijzen te verdoezelen.

2.10. Gelet op het ontbreken van enig identiteitsdocument, hoewel verzoeker zijn vrees geheel steunt op zijn origine en afkomst, en het nalaten van verzoeker om pogingen te ondernemen om dergelijk bewijs te bekomen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zijn ware identiteit bewust achterhoudt.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Verzoeker toont niet aan dat er in Sri Lanka een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.14. Het komt de Raad niet toe om over verzoekers verblijfplaats voor zijn komst naar België te speculeren, noch of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is – in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer verzoeker op dit punt herhaaldelijk en uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het CGVS-gehoor en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK